

A megváltás története, I. rész

Bevezető gondolatok

„A megváltás története” című írásaink olyan sorozatot alkotnak, amelyek a bűnbeeséstől kezdve Isten Fia emberré léételéig végigkísérik Isten küzdelmét az ember megváltásáért.

Az I. rész röviden összefoglalja e küzdelem legjelentősebb eseményeit: **Jézus eljövételét** mint Isten hívását – „A fiamat meg fogják becsülni.” (Máté 21:37), **kereszthalálát** mint az ember elutasító válaszát – „Gyertek, öljük meg!” (Máté 21:38) és **feltámadását** mint a rosszért jóval fizető Isten közeledését – „Az Isten őt üdvözítővé emelte fel jobbára, hogy bűnbocsánatot adjon” (Apostolok cselekedetei 5:31).

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő kezdetben az Istennél volt. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött. Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága. A világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be. [...] Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba. A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt: saját világába jött, és az övéi nem fogadták be őt. Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében, akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek. Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal. [...] Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre. Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság Jézus Krisztus által jelent meg. Istent soha senki sem látta: az egyszülött Isten, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt. (János 1:1-18)

Amikor megkíséreljük szavakba önteni Isten megváltói művét, egyrészt annak tudatában tesszük ezt, hogy értelmünk és nyelvünk korlátozottsága miatt képtelenek vagyunk kielégítően kifejezni annak nagyságát, amit Isten a Fiában ajándékozott nekünk; másrészt, hogy **hálával tartozunk Teremtőnknek és Megváltónknak**. Övé egyedül minden dicséret és dicsőség mindazért, amit értünk véghezvitt, hogy általa képessé váljunk felfogni szeretetének nagyságát mindazokkal együtt, akik Őt követik.

Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és minden a te akaratodból lett és teremtett. (Jelenések 4:11)

És láttam, és sok angyal hangját hallottam a trónus, az élőlények és a vének körül, számuk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer volt; és így szóltak hatalmas hangon: „Méltó a megöletett Bárány, hogy övé legyen az erő és a gazdagság, a bölcsesség és a hatalom, a tisztesség, a dicsőség és az áldás!” És hallottam, hogy minden teremtmény, a mennyben és a földön, a föld alatt és a tengerben, és minden, ami ezekben van, ezt mondta: „A királyi széken ülő és a Bárányé az áldás és a tisztesség, a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké!” A négy élőlény így szólt: „Ámen!” És a vének leborultak, és imádták őt. (Jelenések 5:11-13)

A teremtés kezdete, Földünk és mérhetetlen **világegyetemünk létrejötte előtt Isten már ismerte mindazt, amit történelemnek nevezünk**

. Isten kezdettől fogva tudott az ember bukásáról. Tudta, hogy az ember hallgatni fog a kígyóra (a Sátánra), aki félrevezette őt, azt hazudva neki, hogy olyan lesz, mint Isten. Ez a lelkület – az akarat, hogy „olyan legyen, mint Isten” – okozta az ember tragédiáját. Innentől kezdve a bűn határozza meg és alakítja az emberiség történelmét az idők végezetéig.

Isten tudta, hogy az ember fel fog lázadni ellene a „függetlenség” iránti vágya és az önmaga megvalósítására való törekvése miatt. **Iránta való szeretetéből mégis megteremtette őt. Öröktől fogva eltervezte, hogy visszavezeti az embert Magához.** Ez történelmünk másik formáló ereje. Sokkal kevésbé látványos, mint a bűn hatása, mégis sokkal erősebb annál, mert „láthatatlanul” tereli a világot az ő akaratának beteljesedése felé, amikor majd mindenki előtt leplezetlenül jelenik meg az igazság: kinek az ítéletben, kinek pedig az üdvösségben.

Bár most láthatatlan, mégis valós, amint a kicsiny mustármagot a benne rejlő életerő nagy fává neveli. Vagy amint a kevés kovász az egész tésztát belülről átjárva megkeleszti (Máté 13:31–35). Láthatatlan, de nem észrevétlen, mert Isten elrejtette ugyan a „bölcsek és értelmesek” előtt, de megjelentette a „kisdedeknek” (Máté 11:25–26). Látható azoknak, akik alázatosak, de láthatatlan azok számára, akik megkeményítik szívüket, hogy ne ismerjék fel azt, amit Isten akár a természetben, akár a történelemben Önmagáról kinyilatkoztatott.

Ő így válaszolt: „Mert nektek megadatott, hogy megértsétek a mennyek országának titkait, de azoknak nem adatott meg. Mert akinek van, annak adatik, és bővelkedik, akinek pedig nincs, attól az is elvétetik, amije van. Azért beszélek nektek példázatokban, mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak, és nem értenek. Beteljesedik rajtuk Ézsaiás jövendölése: Hallván halljatok, de ne értsetek, látván lássatok, de ne ismerjétek! Mert megkövérédett e nép szíve, fülükkel nehezen hallanak, szemüket behunyták, hogy szemükkel ne lássanak, fülükkel ne halljanak, szívükkel ne értsenek, hogy meg ne térjenek, és meg ne gyógyítsam őket.” (Máté 13:11–15)

Így áll előttünk **a történelem: az emberiségnek a bűn által okozott látványos tragédiája és az Isten emberszeretetének történelemformáló jelenléte.** Ez a konfliktus végigkíséri az emberiséget. A bűn és a lázadás találkozik a szeretettel és az igazságossággal. Ez egy olyan küzdelem, melynek során Isten a tőle elfordult embert megmenteni, üdvözíteni törekszik. Ennek útját szeretnénk a későbbiekben nyomon követni. Itt azonban röviden megemlítenénk egyik, de legfontosabb elemét, mert ez a küzdelem az idők teljességében érte el drámai tetőpontját: **Isten** emberré lett és eljött közénk. Eljött népéhez, amelyet kiválasztott, kiszabadított az egyiptomi szolgaságból. Szövetséget kötött vele, gondot viselt róla, féltve őrizte, tanította. **Hosszú időn át készítette fel népét, hogyha majd az idők teljességében eljön közénk, akkor ez a találkozás olyan legyen, mint amikor a menyasszony óhajtja jegyesének érkezését:**

Szerelmesem hangját hallom! Jön már, ugrálva a hegyeken, szökdelve a halmokon. Mert olyan szerelmesem, mint a gazella, mint a fiatal szarvas. Itt áll már falaink mellett, benéz az ablakon, betekint a rácsozaton. Szerelmesem így szólított meg: Kelj föl, kedvesem, szépségem, jöjj már! Nézd, vége van a télnek, elmúlt az esőzés, elment. Megjelentek a virágok a földön, itt az éneklés ideje, gerlebúgás hangzik földünkön. Érleli első gyümölcsét a fügefa, és a virágzó szőlők illatoznak. Kelj föl, kedvesem, szépségem, jöjj már! Galambom, a sziklahasadékban, a magas kőszál rejtekében! Mutasd meg arcodat, hallasd a hangodat, mert kellemes a hangod, és bájos az arcod! *(Énekek éneke 2:8-14)*

Közvetlen érkezése előtt még hírnököt is küldött, hogy felkészülten várják:

Megjelent egy ember, akit Isten küldött, akinek a neve János. Ő tanúként jött, hogy bizonyosságot tegyen a világosságról, és hogy mindenki higgyen általa. *(János 1:6-7)*

Isten azért küldte Keresztelő Jánost, hogy mindenki higgyen általa.

Hasonló vágyakozást tükröz az a gondolat, amit maga Jézus mondott el a gonosz szőlőművesekről szóló példázatában:

Jézus ekkor példázatokban kezdett szólni hozzájuk: „Egy ember szőlőt ültetett, körülkerítette, borsajtót ásott, és őrtornyot épített. Azután bérbe adta munkásoknak, és idegenbe távozott. Majd amikor eljött az ideje, elküldött a munkásokhoz egy szolgát, hogy megkapja a részét a szőlő terméséből. De azok megfogták a szolgát, megverték, és elküldték üres kézzel. Ismét elküldött hozzájuk egy másik szolgát, ezt meg fejbe verték, és meggyalázták. Újból küldött egy szolgát; ezt megölték, azután sok más szolgát is, akik közül némelyeket megverték, másokat megölték. Egy valakije volt még, a szeretett fia. Utoljára őt küldte el hozzájuk, mert így szólt: Fiamat meg fogják becsülni. A munkások azonban ezt mondták maguk között: Ez az örökös, gyertek, öljük meg, és mienk lesz az örökség! Megragadták, megölték, és kidobták a szőlőn kívülre. Mit tesz hát majd a szőlő ura? Eljön, és elveszíti a munkásokat, azután másoknak adja a szőlőt. Ezt az írást sem olvastátok: Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő; az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünkben?” Ekkor szerették volna elfogni őt, de féltek a sokaságtól. Rájöttek ugyanis, hogy róluk mondta a példázatot. Ezért otthagyták őt, és elmentek. *(Márk 12:1-12)*

A sok kudarc ellenére egyetlen szeretett fiát küldi el, mondván: **„Fiamat meg fogják becsülni!” - Isten ilyen!**

Habár Isten tudta, hogy mit tesznek majd Jézussal, mégis számunkra felfoghatatlan módon cselekedett: **elküldte a Fiát.** Egyszerűen azért, mert Isten szeretet! Ő nem tud mást adni, kívánni, akarni, mint egyedül és csakis a jót! **Isten Önmagát adta, mert nem adhatott többet.** Mindent megtett, **hogy az egyetlen Fiút megbecsüljék és befogadják,** ami mindenki javára lesz. **De nem ez történt:**

A világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be. [...] Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba. A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt: saját világába jött, és az övéi nem fogadták be őt. *(János 1:5.9-11)*

Ennek fájdalmas lehetőségét Jézus is előrevetítette a fenti példázatban: Jaj nektek, ha megölitek a Fiút, mert elvételük tőletek a szőlő és ti elvesztek...

Ezt fejezi ki Jézus fájdalmas sóhaja is, amikor sírt Jeruzsálem felett:

Amikor közelebb ért, és meglátta a várost, megsiratta, és így szólt: „Bár felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemeid elől. Mert jönnek majd reád napok, amikor ellenségeid sáncot húznak körülötted, körülzárnak, és mindenfelől szorongatnak; földre tipornak téged és fiadat, akik benned laknak, és nem hagynak belőled követ kövön, mert nem ismerted fel meglátogatásod idejét.” *(Lukács 19:41-44)*

Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megöli a prófétákat, és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, mint a tyúk a csibéit szárnyai alá, de nem akartátok! Íme, elhagyottá lesz a ti házatok. De mondom nektek, nem láttok addig engem, míg el nem jön az az idő, amikor ezt mondjátok: Áldott, aki jön az Úr nevében! *(Lukács 13:34-35)*

„Milyen gyakran akartam azt, ami nektek békességekre és üdvösségekre van, **de ti nem akartátok!**”

Így fordult a menyegzői meghívás gyászra. Megölték a vőlegényt. Gondolhatná valaki, hogy ezzel elérkeztünk Isten szeretetének és béketűrésének határához, hiszen nincs ettől nagyobb igazságtalanság és gonoszság, ami történhet a világon. Igen, ez így van. **Megölték azt, aki soha semmi rosszat nem tett,** aki magát megalázva szolgálni jött, hogy minket a sötétségből, a halál árnyékából az örök életre vigyen!

Az Isten és ember közötti konfliktus a Golgotán jutott el tetőpontjához.

Jézus Krisztus, az emberré lett Isten rövid földi élete magán hordozza az egész világtörténelmen végighúzó küzdelem jegyeit. Az Istentől önmaga felé forduló teremtmény és az érte harcoló Teremtő küzdelme ez. A kereszten találkozik a legnyilvánvalóbban a bűn és igazságtalanság a szeretettel és igazsággal. **Jézus élete volt a meghívás, a kereszt volt az ember válasza.**

De mit tesz most Isten? Mi lesz azzal a sötétséggel, ami a keresztre feszítéskor gyászlepelként borította be a földet? [1]

A harmadik nap hajnalának felragyogó fénye választ ad: **Jézus feltámadt!**

[...] Mit keresitek a holtak között az élőket? Nincs itt, hanem feltámadt. [...] *(Lukács 24:5-6)*

Ez Isten válasza, aki az emberi gonoszság gyümölcsét, a keresztet szeretetével a megváltás eszközévé tette.

Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek;

mindazokat, akik hisznek az ő nevében, akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek. Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal. (János 1:12-14)

Így lett Jézus engedelmes, önátadó élete a Golgotán át vezető út az üdvösségre. Ezen az úton kell járnia mindenkinek, aki őt Urának hívja. Fel kell vennünk minden nap a keresztet, mert arra kaptunk elhívást, hogy vele együtt szenvedve jussunk el a dicsőségre (Róma levél 8:17-18). Jézus át akarja formálni az életünket, és alkalmassá akar tenni minket arra, hogy amikor eljön, felkészültnek találjon.

Az egyház Jézus feltámadásának gyümölcse,

amely az ő teste, és teljessége annak, aki teljessé tesz mindent mindenekben. (Efezus levél 1:23)

A megváltás célja nem csupán az egyén, azaz a köztem és Isten közötti kapcsolat létrehozása.

A megváltás gyümölcse az egyház, ahol Isten szeretete egy testté formálja a megváltottakat az egymással és a Krisztussal való közösségük által. Az egyház azok látható közössége, akik életében nyilvánvaló Isten megszentelő munkája. Ezért az egyház **látható jel** a világ számára, mint **világító mécses**, vagy mint hegyen épült város (Máté 5:13-16).

Az egyház állandó készenlétben és a szentségért való folyamatos küzdelemben tovább vándorol a történelemben, hogy amikor majd megérkezik a vőlegény, szeplőtelenül találja őt.

[...] Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte, hogy a víz fürdőjével az ige által megtisztítva megszentelje, így állítja maga elé az egyházat dicsőségben, hogy ne legyen rajta folt, vagy ránc, vagy bármi hasonló, hanem hogy szent és feddhetetlen legyen. (Efezus levél 5:25-27)

És láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger sincs többé. És a szent várost, az új Jeruzsálemet is láttam, amint alászáll a mennyből az Istentől, felkészítve, mint egy menyasszony, aki férje számára van felékesítve. Hallottam, hogy egy hatalmas hang szól a trónus felől: „Íme, az Isten sátora az emberekkel van, és ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga az Isten lesz velük; és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.” A trónuson ülő ezt mondta: „Íme, újjáteremtek mindent”. És így szólt: „Írd meg, mert ezek az igék megbízhatók és igazak!” És ezt mondta nekem: „Megtörtént! Én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég. Én adok majd a szomjazónak az élet vizének forrásából ingyen. Aki győz, örökölni fogja mindezt, és Istene leszek annak, az pedig fiam lesz. (Jelenések 21:1-7)

A Lélek és a menyasszony így szól: „Jöjj!” Aki csak hallja, az is mondja: „Jöjj!” Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen! (Jelenések 22:17)

Kapcsolódó írások

- [Miért Jézus?](#)
- [A megváltás története, II. rész](#)

- A megváltás története, III. rész
- Jézus halála mint áldozat
- Krisztus keresztje és Isten igazságossága

Ha vannak gondolataid vagy kérdéseid az írásunkkal kapcsolatban, örülünk, ha megírod nekünk e-mailben!

Elérhetőséged*:

Üzenet*:

E-mail elküldése

Végjegyzet

1. Vö. Márk 15:33 – „Amikor tizenkét óra lett, sötétség támadt az egész földön három óráig.”

© 2022 keresztények.hu - Minden jog fenntartva.

E dokumentum változatlan és teljes formában történő sokszorosítása magánhasználatra megengedett.

Minden más jellegű felhasználás, illetve a kiadás bármely formája csak írásos beleegyezésünkkel lehetséges.

Ha másként nem jelöljük, a weboldalunkon található írásainkban közölt bibliai részeket az 1975. évi Újfordítású Biblia javított kiadásából (Budapest, Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, 1990), valamint a Revideált új fordításból (RÚF 2014. Budapest, Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, 2014) idézzük.